

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/15/2023
Identifikačné číslo spisu:	6119431990
Dátum vydania rozhodnutia:	18.09.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:6119431990.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobcu UBC 2020, k.s., Trnava, Tamaškovičova 2742/17, IČO: 53 151 135, správcu konkurznej podstaty úpadcu PB Power Trade, a.s., Žilina, Za plavárňou 3937/1, IČO: 44 063 555, proti žalovanej obchodnej spoločnosti JASPLASTIK-SK spol. s r.o., Matúškovo, Matúškovo 913, IČO: 36 242 578, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Radomír Bžán, s.r.o., Bratislava, Námestie Ľ. Štúra 2, IČO: 36 861 227, o zaplatenie 767 088 eur s prísľušenstvom, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 10Cb/10/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 32Cob/12/2022-455 z 29. novembra 2022, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

Žalovaná má proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 10Cb/10/2020-346 z 21. júna 2021 v znení výroku IV. rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 32Cob/12/2022-455 z 29. novembra 2022, ktorým Krajský súd v Trnave opravil zrejmu nesprávnosť v záhlaví rozsudku Okresného súdu Galanta, žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Samostatným výrokom zamietol i návrh na prerušenie konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia istiny 767 088 eur s 9,05% ročným úrokom z omeškania zo sumy 767 088 eur od 20. septembra 2014 do zaplatenia, titulom zmluvne dojednanej odplaty za elektrickú energiu dodanú spoločnosťou PB Power Trade, a.s., Žilina, Za plavárňou 3937/1, IČO: 44 063 555 v období 11. august 2014 až 20. august 2014. Žalobca po vyjadrení sa žalovanej k žalobe žiadal predmetné konanie prerušiť do právoplatného skončenia súvisiaceho konania o vylúčenie majetku zo súpisu oddelenej podstaty, vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 44Cbi/6/2020, a to za účelom zistenia, či má žalobca aktívnu vecnú legitímáciu v prebiehajúcom spore. Žalovaná v konaní vzniesla námietku premlčania žalobou uplatnených nárokov. Žalobu žiadala ako nedôvodnú zamietnuť, pričom okrem nemožnosti

priznania žalovaných nárokov súdom v dôsledku ich premlčania argumentovala tiež zánikom pohľadávky započítaním. Návrh žalobcu na prerušenie konania žiadala zamietnuť, pretože otázku vecnej aktívnej legitímácie mohol súd prvej inštancie posúdiť sám ako otázku predbežnú. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za nesporné, že obchodná spoločnosť PB Power Trade, a.s., Žilina, Za plavárňou 3937/1, IČO: 44 063 555 vystavila žalovanej 20. augusta 2014 faktúru č. 14010075 so splatnosťou 19. septembra 2014 na sumu 767 088 eur, ktorou žalovanej fakturovala odplatu za dodávku elektriny za obdobie 11. august 2014 až 20. august 2014 na základe individuálne dojednanej zmluvy. Následne uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 4K/25/2014-72 z 22. októbra 2014, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 206/2014 z 28. októbra 2014 bol na majetok obchodnej spoločnosti PB Power Trade, a.s., Žilina, Za plavárňou 3937/1, IČO: 44 063 555 vyhlásený konkurz. Za správcu konkurznej podstaty úpadcu bola ustanovená obchodná spoločnosť BMK konkurz, k.s., Žilina, A. Kmeť'a 19, IČO: 44 434 774. Uznesením Okresného súdu Žilina zo 17. marca 2015 č. k. 4K/25/2014-120, ktoré nadobudlo právoplatnosť 24. marca 2015, súd odvolal správcu konkurznej podstaty úpadcu, obchodnú spoločnosť BMK Konkurz, k.s. a za správcu ustanovil JUDr. Jaroslava Jakubča, PhD., Banská Bystrica, Horné záhrady 2.

3. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania teda preukázané, že spoločnosť PB Power Trade, a.s. (úpadca) vystavila žalovanej faktúru č. 14010075 na sumu 767 088 eur so splatnosťou 19. septembra 2014, pričom konštatoval, že z predloženého započítania vyplýva, že pohľadávka vyplývajúca z uvedenej faktúry, ktorú mal žalobca voči žalovanej, bola započítaná s pohľadávkou, ktorú mala žalovaná voči žalobcovi (úpadcovi) a to s pohľadávkou vyplývajúcou zo zmluvy o postúpení pohľadávok, uzatvorenou medzi žalovanou a žalobcom dňa 16. septembra 2014, na základe ktorej žalovaná postúpila na žalobcu pohľadávku vyplývajúcu z faktúry č. 9201401576 zo dňa 20. augusta 2014 vo výške 769 104 eur, ktorú vystavila žalovaná spoločnosti PBPT Holding a.s. Žilina, ktorá nadobudla splatnosť dňa 19. septembra 2014 za odplatu v sume 769 088 eur a práve pohľadávka žalovanej voči žalobcovi, vyplývajúca z titulu odplaty podľa zmluvy o postúpení v sume 769 104 eur bola započítaná s pohľadávkou žalobcu voči žalovanej vyplývajúcou z faktúry, čím došlo k zániku oboch týchto pohľadávok, teda aj pohľadávky, ktorú žalobca uplatňuje návrhom, t. j. pohľadávky vyplývajúcej z faktúry č. 14010075 vo výške 767 088 eur.

4. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal námietkou premlčania, ktorú v konaní vzniesla žalovaná, pretože ak súd zistí, že nárok žalobcu je premlčaný, bez ďalšieho dokazovania žalobu zamietne. Súd prvej inštancie vec právne posúdil ako nárok dlžníka dovoliť sa pred súdom nemožnosti priznania nároku veriteľa na splnenie povinnosti z obchodnej zmluvy po tom, čo dlžník namietol premlčanie po uplynutí premlčacej doby, podľa § 388 ods. 1, § 391 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OBZ“), § 122 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), § 20 ods. 1 veta prvá, ods. 4 a ods. 7 zákona č. 328/1991 Z. z. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoKV“). Súd prvej inštancie mal v danej súvislosti za preukázané že spoločnosť PB Power Trade, a.s. vystavila žalovanej faktúru č. 14010075 na sumu 767 088 eur so splatnosťou 19. septembra 2014. Premlčacia doba začala plynúť 20. septembra 2014, posledným dňom na uplatnenie práva bol 20. september 2018, pričom žaloba bola na súd podaná 20. novembra 2019, teda po uplynutí premlčacej doby. Premlčanie žalobou uplatneného nároku považoval súd prvej inštancie za dôvod na zamietnutie žaloby.

5. Na odôvodnenie rozhodnutia o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania Okresný súd Galanta uviedol, že návrhu nebolo možné vyhovieť, lebo na prerušenie konania neexistoval zákonný dôvod uvedený v ust. § 162 CSP a posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní mohol vykonať súd aj sám. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie na podporu vysloveného záveru poznamenal, že zo súvisiaceho konania vo veci Okresného súdu Galanta vedeného pod sp. zn. 10Cb/5/2014 mal vedomosť, že predchádzajúci správca konkurznej podstaty úpadcu si v konkurznom konaní žalovanú pohľadávku úpadcu neuplatnil, čo potvrdil pred súdom v uvedenom konaní s odôvodnením, že pohľadávka pochádzala z ručenia. Okrem toho mal za to, že daná pohľadávka bola postúpená na Prima banku Slovensko, a.s. a nebola zapísaná do súpisu majetku tvoriaceho konkurznú podstatu. Právny zástupca žalobcu tvrdil, že pohľadávka bola zapísaná do súpisu majetku tvoriaceho konkurznú podstatu 7. novembra 2019, ale žiaden dôkaz o tvrdení skutočnosti súdu nepredložil. V prípade, že by žalobca pohľadávku zapísal do súpisu majetku tvoriaceho konkurznú podstatu 7. novembra 2019, ako tvrdil právny zástupca žalobcu, pohľadávka by bola premlčaná z dôvodu, že koniec

premlčacej lehoty uplynul 20. septembra 2018.

6. Súd prvej inštancie ako spornú skúmal tiež otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Ozrejmil, že správca konkurznej podstaty úpadcu, ktorý podal žalobu na súd, bol v konaní nečinný, pretože na prvé pojednávanie nariadené súdom sa nedostavil, pričom doručenie mal vykázané. Na výzvu súdu, aby preukázal aktívnu vecnú legitímáciu v spore, súdu nezaslal všetky doklady, a to ani v dodatočne určenej lehote. V priebehu konania sa dal žalobca zastúpiť advokátom, ktorý sa k otázke premlčania nevedel vyjadriť. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že žalobca v spore nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu, čo bol ďalší dôvod na zamietnutie žaloby. Čo sa týka ostatných argumentov strán sporu, súd prvej inštancie dodal, že ich považuje za argumenty nerozhodné pre rozhodnutie vo veci, preto nebolo potrebné osobitne sa s nimi vysporiadať.

7. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 32Cob/12/2022-455 z 29. novembra 2022 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby a priznaní náhrady trov konania žalovanej v plnom rozsahu ako vecne správny potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 CSP a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Samostatným výrokom odvolanie žalobcu proti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odmietol a ďalším výrokom opravil zrejmu nesprávnosť v záhlaví rozsudku súdu prvej inštancie týkajúcu sa označenia žalobcu.

9. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj obsahu spisového materiálu vo vzťahu k odvolaniu žalobcu voči výrokom o zamietnutí žaloby a priznaní náhrady trov konania žalovanej voči žalobcovi v rozsahu 100% dospel k záveru, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania riadne ustálil skutkový stav a vec správne právne posúdil, pričom svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, Krajský súd v Trnave uviedol, že odvolanie smerovalo proti rozhodnutiu majúceho povahu uznesenia, proti ktorému odvolanie nie je prípustné (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 CSP a contrario), a preto ho odmietol v súlade s § 386 písm. c) CSP. V tejto súvislosti poukázal odvolací súd i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. decembra 2018 sp. zn. 1Obo/15/2018 a dodal, že s účinnosťou od 1. júla 2016, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, bola zmenená koncepcia prípustnosti odvolania proti uzneseniu v sporovom konaní. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 357 CSP taxatívne vymenúva prípady, v ktorých pripúšťa možnosť podania odvolania proti uzneseniu súdu prvej inštancie. Keďže enumeratívny výpočet v danom ustanovení nezahŕňa typ uznesenia, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania, je zřejmé, že zákon proti uvedenému typu súdneho rozhodnutia v zmysle koncepcnej zmeny možnosť podať odvolanie nepripúšťa (§ 357 písm. n/ CSP a contrario).

10. Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu voči výroku rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby a priznaní nároku na náhradu trov konania žalovanej v plnom rozsahu, Krajský súd v Trnave konštatoval, že odvolacie námietky vznesené žalobcom neboli dôvodné, rozhodnutie preto v časti napadnutých výrokov potvrdil ako vecne správne. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že predmetom konania je nárok žalobcu voči žalovanej na zaplatenie sumy 767 088 eur s 9,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 767 088 eur od 20. septembra 2014 do zaplatenia, titulom zmluvne dojednanej odplaty za dodanú elektrickú energiu v období od 11. augusta 2014 do 20. augusta 2014. S prihliadnutím na obsah podaného odvolania a v ňom obsiahnutú argumentáciu žalobcu, odvolací súd skúmal, či súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, tiež či na základe vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ďalej či zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené a napokon, či súd prvej inštancie vec aj nesprávne právne posúdil, čo malo za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej. Odvolací súd uzavrel, že v prejednávanej veci nemal dôvod nesúhlasiť s podstatou argumentácie súdu prvej inštancie týkajúcej sa záveru o nemožnosti priznania práva na plnenie uplatnené v žalobe, na základe žalovanou vznesenej námietky premlčania tohto práva. S ohľadom na nesúhlas žalobcu s uvedenými dôvodmi a pre potrebu vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími

námietkami a podstatnými tvrdeniami strán sporu prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie nevysporiadal (§ 387 ods. 3 CSP), odvolací súd pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia doplnil, že sa plne stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, že právo žalobcu na zaplatenie dohodnutej odplaty za odobratú elektrickú energiu fakturovanú žalovanej faktúrou č. 14010075 z 20. augusta 2014, splatnou 19. septembra 2014, sa márnym uplynutím štvorročnej premľacej doby, ktorá začala plynúť 20. septembra 2014, premľalo 20. septembra 2018. Keďže žalovaná v konaní namietla premľanie žalobou uplatneného nároku, žalobcovi nebolo možné priznať uplatnené právo na plnenie z dôvodu, že žalobu podal po uplynutí premľacej doby. Odvolací súd ozrejmil, že v zmysle relevantnej právnej úpravy OBZ, pri právach vymáhateľných na súde, premľacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak OBZ neustanovuje niečo iné. Týka sa to všetkých majetkových práv, ktorých plnenia sa oprávnená osoba môže domáhať na súde. Uplatnenie práva v tomto prípade je potrebné chápať v širšom kontexte. Nejde len o jeho uplatnenie prostredníctvom podania žaloby, ale aj prostredníctvom iných návrhov podaných na súde, ako napríklad návrhu na výkon rozhodnutia, vzájomnej žaloby a pod. Uplatnením práva na súde treba rozumieť nielen jeho uplatnenie na príslušnom všeobecnom súde, ale aj jeho uplatnenie pred rozhodcom alebo rozhodcovským súdom, pokiaľ bola uzavretá rozhodcovská zmluva alebo v zmluve dojednaná rozhodcovská doložka (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. novembra 2000, sp. zn. 2Cdo/41/2000, R 103/2001). Uplatnením práva sa rozumie uplatnenie na súde v civilnom konaní, ale aj v trestnom, v priestupkovom alebo obdobnom konaní. Právo možno uplatniť na súde vtedy, ak nastane actio nata, t. j. keď možno podať žalobu na plnenie, teda keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. To sa viaže na splatnosť záväzku, lebo len keď je záväzok splatný, možno sa domáhať jeho splnenia žalobou na súde. Obchodný zákonník teda vychádza zo všeobecného princípu, že premľacia doba začne plynúť, len čo nastane actio nata. Jednotlivé ustanovenia potom bližšie spresňujú, kedy sa tak stane v konkrétnych prípadoch. Možnosť uplatnenia práva na súde, ako aj možnosť urobiť právny úkon, treba posudzovať objektívne. To znamená, že premľacia doba začína plynúť odo dňa, keď vznikla objektívna možnosť podať žalobu alebo uskutočniť právny úkon. Nezáleží na subjektívnej možnosti oprávnenej osoby. Na začiatok plynutia premľacej doby nemá teda vplyv žiadna prekážka, či už subjektívneho charakteru, alebo charakteru vyššej moci. Objektívne vymedzenie začiatku plynutia premľacej doby možno vyvodiť aj z gramatického výkladu § 391 OBZ „keď sa právo mohlo uplatniť na súde“, ale aj z § 101 OZ „keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz“. V danej súvislosti poukázal odvolací súd aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. mája 1997, sp. zn. 3 Obo 44/97, R 1/1998, v zmysle ktorého všeobecná trojročná premľacia lehota plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, čím je objektívne vymedzený začiatok plynutia premľacej lehoty od slova „mohlo“ a nie od slova „mohol“ s tým, že tento okamih je daný objektívne a nezávisle od subjektívnej okolnosti, teda či oprávnený vedel alebo nevedel o svojom práve. Začiatok plynutia premľacej doby treba v praxi dôkladne posúdiť v každom konkrétnom prípade. Koniec premľacej doby sa spravuje všeobecnou úpravou počítania času obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 122). Z tohto hľadiska je dôležitý posledný deň premľacej doby, lebo najneskôr v tento deň pri právach uskutočniť právny úkon musí byť právny úkon uskutočnený; pri právach vymáhateľných na súde musí veriteľ najneskôr v tento deň uplatniť právo na súde, resp. na rozhodcovskom súde. Nestačí v posledný deň premľacej doby podať žalobu na pošte; žaloba musí dôjsť na súd. Odvolací súd preto uzavrel, že zo žaloby je zjavné, že predmetom konania je majetkové právo žalobcu vymáhateľné na súde, konkrétne právo na zaplatenie dohodnutej odplaty za žalovanou odobratú elektrickú energiu fakturovanú faktúrou č. 14010075 z 20. augusta 2014, splatnou 19. septembra 2014, pri ktorom premľacia doba začala plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo objektívne uplatniť na súde. Záväzok žalovanej zaplatiť dohodnutú odplatu za odobratú elektrickú energiu sa stal splatným 19. septembra 2014, t. j. actio nata nastala 19. septembra 2014 a premľacia doba na uplatnenie predmetného práva žalobcu na plnenie začala plynúť 20. septembra 2014. Podľa odvolacieho súdu, v konaní bolo nesporným, že v období od 20. septembra 2014 do 20. septembra 2018 si žalobca voči žalovanej neuplatnil právo na zaplatenie dohodnutej odplaty. Žalobca si voči žalovanej prvýkrát uplatnil dané právo na plnenie až predmetnou žalobou, ktorá bola doručená súdu prvej inštancie 20. novembra 2019, zatiaľ čo žalovaná vzniesla námietku premľania uplatneného práva pri prvom úkone, ktorý jej patril, v odpore voči platobnému rozkazu. Pokiaľ za takýchto skutkových okolností dospel súd prvej inštancie k záveru, že štvorročná premľacia doba na uplatnenie sporného práva na plnenie uplynula žalobcovi márne, a preto mu žalobou uplatnené právo nebolo možné priznať, jeho právne

posúdenie odvolací súd považoval za vecne správne. Zároveň odvolací súd poznamenal, že vychádzajúc z nesporných skutkových tvrdení žalobcu predostretých súdu v rámci jeho procesného útoku ako i z vykonaného dokazovania, výkon práva žalovanej spočívajúci vo vznesení námietky premlčania nebolo možné vyhodnotiť za rozporný s dobrými mravmi. Odvolací súd konštatoval, že žalobca v konaní netvrdil a odvolací súd nezistil žiadne skutkové okolnosti a už vôbec nie okolnosti výnimočnej intenzity, z ktorých by bolo možné usúdiť, že žalovaná uplatnením námietky premlčania úmyselne zneužívala svoje právo na úkor žalobcu. Nezistil, že by žalovaná v rámci uplatnenia svojho práva konala s úmyslom poškodiť žalobcu, ktorý svojim konaním nezavinil márne uplynutie premlčacej doby a voči ktorému by bol v takejto situácii zánik nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a povahou ním uplatňovaného práva a najmä s dôvodmi, pre ktoré neuplatnil svoje právo včas. Podľa odvolacieho súdu, záver o úmysle poškodiť žalobcu vznesením námietky premlčania v tomto konaní, a to údajným zbavením sa dlhu žalovanej voči žalobcovi nebolo možné vyvodit' ani zo správania sa žalovanej, keď spočiatku akceptovala cesiu a postupníkov aj 58 krát plnila, t. j. zaplatila svoje iné splatné záväzky, avšak neskôr v tomto konaní namietla premlčanie predmetnej pohľadávky. Odvolací súd ozrejmil, že dlžník nie je povinný namietat' neplatnosť postúpenia pohľadávky, a preto také jeho konanie, respektíve nekonanie, nemožno bez ďalšieho považovať za odporujúce dobrým mravom, t. j. s úmyslom poškodiť veriteľa. Zdôraznil, že navyše vznesením námietky premlčania sa dlžník dlhu nezbavuje, jeho dlh vznesením námietky premlčania nezaniká. Čo sa týka námietky žalobcu, že pri rozhodovaní mali konajúce súdy prihliadať na to, že právo na plnenie si neuplatnil skôr ako danou žalobou práve z dôvodu, že bol presvedčený, že toto právo mu nepatrí, lebo bolo postúpené inej osobe, obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko a.s., resp. že táto iná osoba si sporné právo na plnenie riadne uplatnila v súdnom konaní, čo malo za následok zastavenie plynutia premlčacej doby sporného práva, odvolací súd dal za pravdu žalovanej, ktorá uviedla, že žalobcovi nič nebránilo v podaní žaloby voči žalovanej na zaplatenie spornej odplaty za odobratú elektrickú energiu aj v čase, keď Prima banka Slovensko a.s. si svoj nárok uplatňovala súdnou cestou v uvedenom konaní na Okresnom súde Galanta. Pokiaľ sa žalobca vedome a vo vzťahu k možnosti premlčania jeho práva na plnenie aj nedbanlivo rozhodol žalobu nepodať do doby, kým rozhodne Okresný súd Galanta o žalobe Prima banky Slovensko a.s. v inom konaní, nemožno takýto jeho postup vyhodnotiť ako postup, ktorým nezavinil márne uplynutie premlčacej doby. Premlčacia doba na uplatnenie práva totiž začala plynúť odo dňa, keď vznikla objektívna možnosť podať žalobu alebo uskutočniť právny úkon a nezáležalo na subjektívnej vedomosti, či možnosti oprávnenej osoby právo uplatniť, pričom na začiatok ale aj samotné plynutie premlčacej doby nemala vplyv žiadna prekážka, či už subjektívneho charakteru, alebo objektívneho charakteru. Premlčacia doba na uplatnenie žalobcovho práva na plnenie by žalobcovi prestala plynúť len vtedy, keď by tento sám ako skutočný veriteľ počas plynutia premlčacej doby, teda najneskôr do 20. septembra 2018, za účelom uspokojenia alebo určenia svojho práva urobil taký právny úkon, ktorý by sa podľa predpisu upravujúceho súdne konanie považoval za začatie súdneho konania alebo za uplatnenie práva v už začatom konaní. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, že pri rozhodovaní vo veci bolo potrebné zohľadniť skutočnosť, že sám súd prvej inštancie konal v rozpore s dobrými mravmi, keď námietku premlčania vznesenú žalovanou nevyhodnotil ako odporujúcu dobrým mravom, prípadne keď o žalobe obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko a.s. konal v inom konaní prídlho, pretože z hľadiska prípadnej existencie rozporu s dobrými mravmi možno posudzovať iba výkon práv a povinností formou právnych úkonov či faktického správania účastníkov občianskoprávných vzťahov, nie správnosť rozhodnutia súdu, ktorý v konaní posudzuje, či v rámci výkonu práv a povinností v hmotnoprávných vzťahoch došlo k prípadnému rozporu s morálnymi pravidlami.

11. Podľa odvolacieho súdu dôvodnou nebola ani námietka žalobcu o nedostatočnom odôvodnení záveru súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prebiehajúcom konaní, v danej súvislosti poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax, najmä na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. R 29/1983, podľa ktorého s uplatnenou námietkou premlčania sa súd vysporiada tak, že žalobu zamietne bez toho, aby skúmal, či uplatnené právo veriteľa existuje alebo nie. Tiež poznamenal, že i keď žalobcom namietaný postup súdu prvej inštancie spočívajúci v skúmaní aktívnej vecnej legitímácie žalobcu s poukazom na vyššie uvedené nebol správny a jeho záver je potrebné vyhodnotiť ako predčasný, takáto vada konania nemala za následok nesprávnosť samotného rozhodnutia vo veci o nemožnosti priznania žalobcom uplatneného nároku z dôvodu premlčania nároku na základe

vznesenej námietky premlčania žalovanou.

12. Odvolací súd sa zaoberal i námietkou žalobcu, že pokiaľ konajúci súd dospel v prejednávanej veci k záveru o neplatnosti postúpenia predmetnej pohľadávky, mal nárok žalobcu posúdiť ako nárok z bezdôvodného obohatenia, berúc do úvahy zásadu, že sporové strany nie sú povinné uplatnený nárok, ani obranu proti nemu právne kvalifikovať, pričom táto povinnosť svedčí súdu. Žalobca sa domnieval, že v konaní uviedol rozhodné skutočnosti, medzi nimi aj to, že Okresný súd Galanta v rozsudku z 24. júna 2019 určil, že zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná a v skutočnosti uplatňovaný nárok žalobcu nevznikol výlučne z titulu vystavenej faktúry č. 14010075, ale jednalo sa o nárok z neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi obchodnou spoločnosťou BP Power Trade spol. s r.o. a obchodnou spoločnosťou Prima banka a.s., upravujúcej prevod práv z vystavenej faktúry č. 14010075. Žalovaná nebola zmluvnou stranou Rámcovej zmluvy o podmienkach pre odplatné postúpenie pohľadávok č. 142 575 z 21. decembra 2012, uzatvorenej medzi obchodnou spoločnosťou BP Power Trade spol. s r.o. ako postupcom a obchodnou spoločnosťou Volksbank Slovensko a.s. (právnym predchodcom obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko a.s.) ako postupníkom, kde postupca postupoval postupníkovi svoju pohľadávku voči žalovanej na zaplatenie dohodnutej ceny za dodanú elektrickú energiu na základe faktúry č. 14010075. Podľa odvolacieho súdu, v prípade neplatnosti danej zmluvy, žalobcom bližšie nešpecifikované nároky z neplatnej zmluvy mohli vzniknúť len medzi stranami, ktoré takúto zmluvu uzatvorili. Pretože žalovaná nebola zmluvnou stranou rámcovej zmluvy a nezískala z nej žiadne plnenie, v prípade neplatnosti zmluvy nemohol žalobcovi vzniknúť nárok na plnenie, t. j. vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovanej.

13. S ostatnými námietkami žalobcu sa odvolací súd ako nepodstatnými pre rozhodnutie vo veci nezaoberal, odkazujúc na konštantnú judikatúru národných, ako aj nadnárodných súdov, tiež na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09, v zmysle ktorých súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovými stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku sporovej strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty sporových strán.

14. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že úspešnej žalovanej priznal v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP plnú náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi.

15. Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti výrokov potvrdzujúcich zamietnutie žaloby a priznanie nároku na náhradu trov konania v rozsahu 100% podal žalobca (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) rozsudok Krajského súdu v Trnave v časti napadnutých výrokov zmenil tak, že žalobe vyhovie a žalobcovi prizná náhradu trov prvostupňového, odvolacieho aj dovolacieho konania voči neúspešnej žalovanej v rozsahu 100%. Prípustnosť aj dôvodnosť dovolania odôvodnil s poukazom na ust. § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, keďže odôvodnenie rozhodnutia vo veci bolo arbitrárne a iracionálne. Dovolateľ namietol aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP). Sformuloval dve právne otázky, a to, 1/ či je v rozpore s dobrými mravmi vznesenie námietky premlčania pohľadávky dlžníkom voči žalujúcemu postupcovi, ktorý svoj nárok uplatnil žalobou bez zbytočného odkladu po dozvedení sa o neplatnosti cesie, ak dlžník pôvodné postúpenie písomne odsúhlasil, písomne ubezpečil postupcu a postupníka, že bude plniť iba postupníkovi a v období, kedy mala plynúť premlčacia lehota (od 19. septembra 2014 do 19. septembra 2018) platnosť postúpenia voči postupcovi nijako nenamietol a 2/ či má včasné uplatnenie postúpenej pohľadávky postupníkom žalobou proti dlžníkovi za následok spočívajúce premlčacej lehote aj voči postupcovi pre prípad, že súd v spore medzi postupníkom a dlžníkom posúdi cesiu ako neplatnú.

16. Žalobca v úvodnej časti dovolania zhrnul skutkový stav veci, vychádzajúc z ustáleného skutkového stavu v súlade s rozhodnutiami konajúcich súdov. Opodstatnenosť uplatneného dovolacieho dôvodu v

zmysle § 420 písm. f) CSP dovolateľ videl v tom, že odvolací súd a rovnako súd prvej inštancie porušili jeho právo na spravodlivý proces, keď sa nevysporiadali so všetkými podstatnými tvrdeniami žalobcu, ktoré boli pre posúdenie veci rozhodujúce, v dôsledku čoho sú ich rozhodnutia nepreskúmateľné a arbitrárne. Podľa názoru dovolateľa, odvolací súd keď sa nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami žalobcu pre posúdenie veci rozhodujúcimi, porušil povinnosť v zmysle § 387 ods. 3 CSP. Odvolací súd najmä neposúdil konanie žalovanej aj prostredníctvom aplikácie čl. 5 CSP o zákaze zneužitia práva, § 524 a nasledujúcich OZ týkajúcich sa postúpenia pohľadávky, § 265 OBZ upravujúceho poctivý obchodný styk a § 266 ods. 2 a 3 OBZ o výklade vôle podľa obchodnej praxe zaužívanej medzi stranami. Tiež sa nevysporiadal so žalobcom predloženým uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2019 sp. zn. 4 Obdo 16/2017, v súlade so základným princípom právnej istoty podľa čl. 2 ods. 2 CSP a nezohľadnil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v nadväznosti na zistený skutkový stav veci a závery Krajského súdu v Trnave obsiahnuté v rozhodnutí z 29. júna 2021 č. k. 21Cob/123/2019-607, vydanom v súvisiacom konaní. Dovoláním napadnuté rozhodnutie z dôvodu nedostatočného odôvodnenia nenapĺňa požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu. Nesprávny procesný postup oboch konajúcich súdov videl žalobca i v tom, že súdy ignorovali závery dovolacieho súdu v predložennom uznesení z 29. marca 2019 sp. zn. 4 Obdo 16/2017, plne aplikovateľné aj v predmetnej veci. Dovolací súd v uvedenej veci vyhovel dovolaniu veriteľa, ktorý namietal, že dlžník vzniesol námietku premlčania v rozpore s dobrými mravmi, vychádzajúc z dovtedajšieho dlhodobého správania sa dlžníka, ktorý pravidelne predkladal veriteľovi inventarizáciu pohľadávok na ich odsúhlasenie, čo veriteľ považoval za uznanie záväzku dlžníka. Podobne v predmetnej veci žalovaná v období od decembra 2012 do augusta 2014 udeľovala žalobcovi pravidelne súhlas, resp. písomnú akceptáciu s postúpením pohľadávok, spolu až 59 krát. Žalobca zaužívanú obchodnú prax a prejavenu vôľu žalovanej interpretoval tak, že žalovaná sama uznala platnosť postúpenia pohľadávok (t. j. zmenu veriteľa), ktorú ex post účelovo spochybnila až v zmienených súdnych konaniach. Najvyšší súd Slovenskej republiky v danom rozhodnutí sp. zn. 4 Obdo 16/2017 z 29. marca 2019 zdôraznil, že pri kolízii princípu právnej istoty s právom vlastníť majetok je potrebné pri právnom posúdení konkrétnych okolností zrealizovať test proporcionality a spravodlivosti, v opačnom prípade je následkom nesprávnej právneho posúdenia veci. Na podporu svojej argumentácie žalobca poukázal i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/92/2017 z 24. septembra 2019. Dovolateľ sa domnieva, že v predmetnej veci konajúce súdy opomenuli zrealizovať test proporcionality a spravodlivosti, nezaoberali sa legitímnymi očakávaniami žalobcu, a teda neposudzovali vec aj podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 Protokolu k dohovoru, preto sú ich rozhodnutia nepreskúmateľné.

17. Čo sa týka dôvodnosti uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolateľ ozrejmil, že od vyriešenia ním sformulovaných právnych otázok záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolateľ vo vzťahu k ním vymedzenej právnej otázke ohľadom rozporu vznesenia námietky premlčania pohľadávky dlžníkom voči žalujúcemu postupcovi s dobrými mravmi v dovolaní uviedol, že v priebehu celého konania namietal, že uplynutie premlčacej lehoty nezavinil a vznesenie námietky premlčania žalovanou bolo špekulatívne, v rozpore s dobrými mravmi, a to s prihliadnutím na správanie žalovanej. Žalovaná písomne listom z 20. augusta 2014 akceptovala postúpenie predmetnej pohľadávky (59. v poradí), pričom postupcu aj postupníka ubezpečila, že bude plniť iba postupníkovi. Obdobne postupovala aj pri predošlých 58-ich pohľadávkach žalobcu, ktoré vždy plnila priamo postupníkovi, jednalo sa o zaužívanú obchodnú prax, ktorou sa obe strany riadili niekoľko rokov. Od postúpenia predmetnej pohľadávky však žalovaná svoj záväzok neplnila nikomu, hoci žalobcovi neoznámila žiadne námietky voči postúpeniu pohľadávky. V konaní voči postupníkovi (o ktorého priebehu však žalobca 5 rokov nemal vedomosť), žalovaná prekvapivo namietla neplatnosť postúpenia danej pohľadávky. Až keď sa žalobca v roku 2019 dozvedel, že súd prvej inštancie žalobu postupníka zamietol, podal na súd predmetnú žalobu o zaplatenie 767 088 eur s príslušenstvom voči žalovanej, v ktorom konaní žalovaná vzniesla námietku premlčania uplatneného nároku. Dovolateľ zdôraznil, že žalovaná nikdy v konaní neprezentovala žiadnu objektívnu alebo subjektívnu prekážku, ktorá by jej bránila v plnení dlhu ktorémukoľvek z domnelých veriteľov. Žalobca pritom nemohol ovplyvniť dĺžku ani výsledok sporu postupníka voči žalovanému vedeného na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 10Cb/5/2014, ktorého nebol účastníkom. Žalobca je názoru, že z uvedeného správania žalovanej možno s istotou vyvodiť, že cieľom žalovanej bola sofistikovaná snaha úplne sa zbaviť dlhu, resp. poškodiť

oboch veriteľov, postupcu aj postupníka. Navyše, žalobca v danom prípade neidentifikoval žiadne okolnosti, ktoré by mohli byť hypoteticky vyhodnotené v prospech žalovanej ako konanie v súlade s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ) alebo so zásadami poctivého obchodného styku (§ 265 OBZ). Dôvera medzi zmluvnými stranami nebola narušená zo strany žalobcu, ale zo strany žalovanej. Dovolateľ sa preto domnieva, že pri komplexnom posúdení správania oboch zmluvných strán možno považovať vznesenie námietky premlčania žalovanou za konanie v rozpore s dobrými mravmi a premlčanie nároku žalobcu by znamenalo neprimerane tvrdý výkon práva, ktorý sa zjavne prieči spravodlivému riešeniu veci. Na podporu uvedenej argumentácie poukázal i na závery vyslovené v už spomínanom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2019 sp. zn. 4 Obdo 16/2017, tiež v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky z 21. novembra 2017 sp. zn. III. ÚS 44/2017, publikovanom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. R 42/2017 a v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15. októbra 2019 sp. zn. III. ÚS 47/2019, publikovanom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. R 23/2019. Dovolateľ k dôvodnosti vymedzenej právnej otázky týkajúcej sa rozporu s dobrými mravmi dodal, že dovolanie považuje za prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keďže nemal žiaden relevantný dôvod na podanie predmetnej žaloby až do momentu nadobudnutia vedomosti o potenciálnom negatívnom výsledku sporu. Vyslovil názor, že právna otázka mala byť podľa dovolateľa odvolacím súdom zodpovedaná v prospech žalobcu kladne.

18. Vo vzťahu k právnej otázke týkajúcej sa spočívania premlčacej lehoty na strane žalobcu ako postupcu dovolateľ uviedol, že o potenciálnej neplatnosti postúpenia predmetnej pohľadávky sa žalobca dozvedel až po uplynutí štvorročnej premlčacej lehoty (§ 397 OBZ v spojení s § 400 OBZ), počítanej od splatnosti pohľadávky dňa 19. septembra 2014, pričom pohľadávka bola postúpená na postupníka 20. augusta 2014 a žalovaná s jej postúpením súhlasila. Počas celého toho obdobia sa žalobca domnieval, že už nie je veriteľom postúpenej pohľadávky, preto je názoru, že mu nemohlo vzniknúť *actio nata* a nemohla mu začať plynúť štandardná štvorročná premlčacia lehota. Dovolateľ v danej súvislosti namietol, že ak po postúpení predmetnej pohľadávky ju postupník uplatnil voči dlžníkovi v súdnom konaní včas, premlčacia lehota nemohla ďalej postupcovi plynúť, ale nevyhnutne spočívala aj voči nemu, a to pre prípad, že by v konaní medzi postupníkom a dlžníkom súd posúdil postúpenie pohľadávky ako neplatné. Opačný záver by viedol k zjavne nespravodlivým následkom v rámci záväzkových vzťahov, ktoré s cesiou súvisia. Dovolateľ ďalej namietol správnosť záveru odvolacieho súdu, o tom, že „žalobcovi nič nebránilo v podaní žaloby voči žalovanému na zaplatenie spornej odplaty za odobratú elektrickú energiu aj v čase, keď Prima banka Slovensko a. s. si svoj nárok uplatňovala súdnou cestou v žalobcom citovanom konaní na Okresnom súde Galanta“. Domnieva sa, že správnosť uvedeného záveru by viedla k absurdnej situácii kedy v dôsledku postúpenia predmetnej pohľadávky by nedošlo k zmene veriteľa z postupcu na postupníka, ale k zmene počtu veriteľov, z jedného by sa stali dvaja. Dlžník by tak v prípade neplnenia dlhu čelil rovno dvom možným žalobám ako zo strany postupcu, tak aj zo strany postupníka. Z logiky veci pritom vyplýva, že ak má postúpená pohľadávka iba jedného veriteľa, postupcu a postupník nemôžu byť proti žalovanému dlžníkovi úspešní v oboch konaniach, pretože dlžník by bol zaviazaný na to isté plnenie duplicitne. Neúspešnému veriteľovi by tak vznikli zbytočné náklady v podobe trov konania, ktoré by musel zaplatiť delikventnému dlžníkovi. Záver odvolacieho súdu teda podľa dovolateľa neguje primárny účel inštitútu postúpenia pohľadávky, ktorým je zmena veriteľa a tiež účel inštitútu premlčania, ktorým je včasné uplatnenie subjektívnych práv, ktoré však žalobca v danej veci postúpil, čím zasahuje do základného práva postupcu vlastniť majetok (čl. 20 Ústavy SR). Súd nižších inštancií vôbec nezohľadnili, že postúpenie pohľadávky (§ 524 OZ) akceptované dlžníkom (§ 266 ods. 2 OBZ) a zavedená obchodná prax medzi stranami (§ 266 ods. 3 OBZ) nastolili na strane žalobcu subjektívny stav právnej istoty, že jeho postavenie veriteľa zaniklo. V čase realizácie týchto právnych úkonov žalobca nemal žiaden dôvod na to, aby rozumne predpokladal, že pre neplatnosť cesie je naďalej veriteľom pohľadávky a má si sledovať plynutie premlčacej lehoty. Na podporu správnosti svojich tvrdení poukázal na znenie nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15. apríla 2021 sp. zn. III. ÚS 486/2018, ako i uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2022 sp. zn. 4Cdo/132/2021. Keďže podľa názoru žalobcu zákonné ustanovenia Obchodného zákonníka neriešia situáciu, ktorá vznikla v prejednávanej veci, je namieste zvážiť teleologickú redukciu aplikovateľnosti § 402 OBZ tak, aby postupcovi spočívala premlčacia lehota v čase, keď postupník riadne a včas uplatní svoje právo na zaplatenie pohľadávky voči dlžníkovi v súdnom konaní, najmä ak súd následne posúdi

postúpenie pohľadávky za neplatné. Vymedzená právna otázka týkajúca sa spočívania premlčacej lehoty mala byť teda odvolacím súdom zodpovedaná tak, že „Včasné uplatnenie postúpenej pohľadávky postupníkom žalobou proti dlžníkovi má za následok spočívanie premlčacej lehoty aj voči postupcovi pre prípad, že súd v spore medzi postupníkom a dlžníkom posúdi cesiu ako neplatnú.“

19. K dovolaniu žalobcu podala žalovaná včas písomné vyjadrenie, v ktorom uviedla, že má za to, že rozsudok odvolacieho súdu je vecne správny. Krajský súd v Trnave správne aplikoval a interpretoval právne predpisy na zistený skutkový stav, pričom k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces nedošlo. Žalovaná preto navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobcu v súlade s § 447 písm. c) CSP odmietol, respektíve, ak by mal za to, že nie sú splnené podmienky na odmietnutie dovolania, aby ho v zmysle § 451 ods. 1 CSP zamietol.

20. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP žalovaná poznamenala, že v predmetnom spore s poukazom na doterajší postup konajúcich súdov nedošlo k naplneniu žiadneho z dôvodov predstavujúcich porušenie práva na spravodlivý proces. Ak žalobca tvrdí, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nie je dostatočné, žalovaná namietla správnosť tvrdenia žalobcu dôvodiac, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je dostatočné, keďže odvolací súd sa vysporiadal so všetkými podstatnými argumentami strán sporu. V dostatočnej miere sa v odôvodnení venoval podstatným námietkam žalobcu a vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu a v bode 19. odôvodnenia rozsudku ozrejmil, že podľa konštantnej judikatúry národných, ako i nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovými stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Pokiaľ žalobca namietol, že sa Krajský súd v Trnave nevysporiadal so žalobcom predloženým rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a ignoroval jeho závery, žalovaná dané tvrdenie považuje za účelové a zavádzajúce. Skutočnosť, že odvolací súd vo svojom rozsudku výslovne neuviedol, že posudzuje práva strán aj prostredníctvom testu proporcionality a spravodlivosti ešte neznamená, že tak nevykonával. Krajský súd v Trnave v bode 16.9. odôvodnenia rozsudku oproti sebe postavil majetkové právo žalobcu a právo žalovanej na podanie námietky premlčania (právo na právnu istotu), pričom uviedol, že: „Žalobca v konaní netvrdil a odvolací súd nezistil žiadne skutkové okolnosti (a už vôbec nie okolnosti výnimočnej intenzity), z ktorých by bolo možné usudzovať, že žalovaný uplatnením námietky premlčania úmyselne zneužíva svoje právo na úkor žalobcu (s úmyslom poškodiť ho), ktorý nezavinil márne uplynutie premlčacej doby, a voči ktorému by bol v takejto situácii zánik nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a povahou ním uplatňovaného práva, a najmä s dôvodmi pre ktoré neuplatnil včas svoje právo.“ Žalovaná je názoru, že odvolací súd sa dostatočne vysporiadal so stretom dvoch základných práv strán sporu, preto v uvedenom smere nie je daný dôvod zmätočnosti v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP. Dôvod zmätočnosti rovnako nezakladá námietka žalobcu, že súd prvej inštancie ho nepovažoval za aktívne vecne legitimovaného na podanie žaloby v predmetnej veci, keď v bode 18. a 20. odôvodnenia rozsudku uviedol, že „Žalobca v konaní nepreukázal aktívnu vecnú legitimáciu, čo bolo ďalším dôvodom na zamietnutie žaloby“. Otázka aktívnej vecnej legitimácie nezohrávala podľa žalovanej v tomto spore hlavnú úlohu, išlo len o predbežnú otázku, ktorú si súd prvej inštancie vyriešil sám v rámci prvoinštančného konania. Odvolací súd sa k danej otázke vyjadril v bode 17. odôvodnenia rozsudku spôsobom: „Obdobne neobstojí ani námietka žalobcu o nedostatočnom odôvodnení záveru súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v prebiehajúcom konaní, nakoľko podľa ustálenej súdnej praxe s uplatnenou námietkou premlčania sa súd vysporiada tak, že žalobu zamietne bez toho, aby skúmal, či tu uplatnené právo veriteľa existuje alebo nie. Aj keď žalobcom namietaný postup prvej inštancie, spočívajúci v skúmaní aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, vzhľadom na vyššie uvedené nebol správny a jeho záver je potrebné vyhodnotiť ako predčasný, takáto vada konania nemala za následok nesprávnosť samotného rozhodnutia vo veci o nemožnosti priznania žalobcom uplatneného práva na plnenie z dôvodu vznesenia námietky premlčania žalovaným po uplynutí premlčacej doby. Preto na takúto námietku žalobcu odvolací súd neprihliadol.

21. K dovolacej námietke nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalovaná uviedla, že čo sa týka právnej otázky, či námietka premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi, namietaný dovolací dôvod nie je daný, pretože konanie žalovanej nebolo v rozpore s dobrými

mravmi podľa ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka ani v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Podľa žalovanej, cieľom jej konania nebolo úplne sa zbaviť dlhu, či poškodiť oboch veriteľov, postupcu i postupníka, v spore preukázala, že z jej strany došlo k splneniu záväzku spočívajúceho v zaplatení žalovanej sumy započítaním. Mechanizmus zápočtu pohľadávky žalovaná podrobne opísala už v odpore proti platobnému rozkazu vydanému v predmetnej veci a skutočnosť, že žalobca úplne ignoruje zánik žalovanej pohľadávky na základe započítania, preukazuje účelovosť jeho argumentov. Žalovaná v nadväznosti na uvedené vyslovila, že v konaní ňou vznesená námietka premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ žalobca tvrdí, že nevedel o neplatnosti postúpenia predmetnej pohľadávky na obchodnú spoločnosť Prima banka Slovensko, a.s., až do momentu vydania rozsudku v súvisiacom konaní, dané tvrdenie podľa žalovanej nemôže obstať. Poznamenala, že žalobca ako správca konkurznej podstaty úpadcu mal k dispozícii všetky dokumenty týkajúce sa postúpenia pohľadávky a musel vedieť, že Prima banka Slovensko a.s. v danom prípade písomne neakceptovala návrh postupcu na uzatvorenie jednotlivej zmluvy o postúpení pohľadávky, a teda sa nestala veriteľom žalovanej. Ak túto skutočnosť žalobca nevedel, ako tvrdí, uvedené nie je právne relevantné a nezakladá akýsi „odklad“ plynutia premlčacej doby prezentovaný žalobcom. Zároveň, neplatnosť postúpenia predmetnej pohľadávky spôsobili úpadca a obchodná spoločnosť Prima banka Slovensko, a.s., nie žalovaná. Na jej ťarchu nemožno pričítať, že sa domáhala právnej istoty vznesením námietky premlčania. Žalovaná poukázala tiež na to, že žalobca vedel o existencii uvedeného súvisiaceho konania, keďže v ňom vypovedal ako svedok zabezpečený obchodnou spoločnosťou Prima banka Slovensko, a.s., a to v čase pred uplynutím premlčacej lehoty. Žalobca v priebehu konania nevyužil prostriedky procesného útoku a procesnej obrany efektívne, keďže sa nedostavil na pojednávanie, neposkytol súdu prvej inštancie všetky žiadané dokumenty, čím si sám založil procesný neúspech v konaní. Uvedené zohľadnil vo svojom rozhodnutí aj súd prvej inštancie. Žalobca totiž mohol a mal mať vedomosť o rizikách, ktoré nieslo súvisiace konanie, konkrétne, že v konaní, v ktorom sa riešila aj otázka aktívnej vecnej legitímácie obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko a.s. mohla byť spoločnosť aj neúspešná. Namietal, že žalobca z pozície správcu konkurznej podstaty úpadcu mal postupovať s takou mierou opatrnosti a obozretnosti, aby dôkladne preskúmal všetky zmluvy, ktoré mal úpadca uzatvorené (nielen so spoločnosťou Prima banka Slovensko, a.s.), aby dokázal posúdiť riziká vedených súdnych sporov spojených hlavne s neplatným postúpením predmetnej pohľadávky spôsobom, ktorý odporoval dohodnutým zmluvným podmienkam. Skutočnosť, že tak nekonal, nemôže byť podľa žalovanej dôvodom ignorovania platnej právnej úpravy týkajúcej sa plynutia premlčacej lehoty. Krajský súd v Trnave tiež v bode 16.10. odôvodnenia rozsudku uviedol, že: „Tu odvolací súd ešte dodáva, že žalobcovi nič nebránilo v podaní žaloby voči žalovanému na zaplatenie spornej odplaty za odobratú elektrickú energiu aj v čase, keď Prima banka Slovensko a.s. si svoj nárok uplatňovala súdnou cestou v žalobcovom citovanom konaní na Okresnom súde Galanta. Pokiaľ sa vedome a vo vzťahu k možnosti premlčania jeho práva na plnenie aj nedbanlivo rozhodol žalobu nepodať do doby, kým rozhodne Okresný súd Galanta o žalobe Prima banky Slovensko a.s. v inom konaní, nemožno takýto postup vyhodnotiť ako postup, ktorým nezavinil márne uplynutie premlčacej lehoty.“ Na začiatok plynutia premlčacej lehoty teda nemala vplyv žiadna prekážka subjektívneho charakteru ako tvrdil žalobca. Žalovaná si svoju povinnosť zaplatiť dlh oprávnenej osobe splnila, a to v dôsledku započítania vzájomných pohľadávok a nemôže byť vykladané v jej neprospech, že v prejednávanej veci ako i v súvisiacom konaní využila svoje právo na použitie prostriedkov procesnej obrany a útoku, ktoré jej podľa Civilného sporového poriadku prislúchajú. Namietaný dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je podľa žalovanej daný ani vo vzťahu k žalobcom sformulovanej právnej otázke týkajúcej sa spočívania premlčacej lehoty na strane žalobcu. Spočívanie premlčacej doby nie je v zákone definované, možno ho vymedziť ako dôsledok konania veriteľa, ktorý za účelom dosiahnutia svojho práva, toto si uplatní v súdnom konaní (resp. konaní rozhodcovskom). Ide o konanie veriteľa, ktorý musí za účelom spočívania premlčacej doby uplatniť svoje právo na súde, nemôže sa jednať o niekoho iného, či už ide o domnelého veriteľa alebo nie. Na to, aby mohli nastať účinky spočívania premlčacej lehoty v zmysle ust. § 402 OBZ je nevyhnutné, aby bolo právo uplatnené oprávnenou osobou. Žalovaná právnu otázku, ktorú v tomto smere uviedol žalobca, označila za hypotetickú a nezmyselnú, pričom je zjavné, že jej účelom je len snaha nájsť nejaký dovolací dôvod.

22. K vyjadreniu žalovanej k dovolaniu sa vyjadril žalobca a uviedol, že v plnom rozsahu zotrváva na argumentácii obsiahnutej v dovolaní, ktoré považuje nielen za procesne prípustné, ale aj dôvodné a

výslovne popiera skutkové tvrdenia uvádzané žalovanou, predovšetkým pokiaľ ide o údajný zánik postúpenej pohľadávky v dôsledku jej započítania. Na zmätočnosť a neúčinnosť domnelého započítania apeloval žalobca ešte pred začatím predmetného sporu, čo vyplýva aj z predloženej zápisnice zo 7. apríla 2016 (str. 4 a 5), na ktorú účelovo poukázala žalovaná. Podľa žalobcu započítanie pohľadávky bolo zmätočné a neúčinné. V zápisnici uviedol, že u spoločnosti PB Power Trade a.s. existoval záväzok v danej výške, avšak nie z faktúry, ale zo zmluvy. Došlo teda k započítaniu záväzku, ktorý nebol v podstate záväzkom. Vo vzťahu k započítaniu pohľadávky žalobca tiež v zápisnici uviedol, že zmluvu považuje za neštandardnú, pretože bola uzatvorená 16. septembra 2014 a návrh na vyhlásenie konkurzu spoločnosti PB Power Trade a.s. bol podaný 19. alebo 20. septembra 2014 a o niekoľko dní na to bol podaný návrh na vyhlásenie konkurzu aj druhej spoločnosti PB Power Trade Holding. Okrem toho poukázal na zloženie účastníkov zmluvného vzťahu, keď obe spoločnosti boli v kríze a ani jedna z nich zo zmluvy nič nezískala, favorizovala na nej len žalovaná. Žalobca vo vyjadrení tiež uviedol, že to, že správca konkurznej podstaty úpadcu vypovedal ako svedok v súvisiacom konaní na Okresnom súde Galanta je pre prebiehajúci spor právne irelevantné. V čase prebiehajúceho sporu medzi postupníkom a žalovanou nemohol správca konkurznej podstaty úpadcu objektívne tušiť, že žaloba postupníka bude zamietnutá z dôvodu, že pohľadávka na postupníka neprešla. V čase výpovede správcu konkurznej podstaty úpadcu neexistovala právna pochybnosť o platnosti postúpenia, čo potvrdzuje aj samotná výpoveď správcu v zápisnici na strane 4. Predmetná pohľadávka bola postúpená na žalobcu a z toho dôvodu nebola zapísaná do súpisu majetku podliehajúceho konkurzu. Jedná sa o pohľadávku, ktorá je predmetom tohto konania. V čase vyhlásenia konkurzu sa táto pohľadávka v účtovníctve úpadcu ani nenachádzala (žalobca nesprávne namiesto slova „v čase“ použil slovo „inak“, ktoré logicky do kontextu vety nezapadalo - poznámka dovolacieho súdu).“ V súlade s právnou teóriou a ustálenou rozhodovacou praxou podľa žalobcu platí, že námietka neplatnosti postúpenia dlžníkovi vôbec neprináleží a plniť musí na základe oznámenia postupcu, aj keby bola samotná cesia neplatná. V danej súvislosti poukázal i na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR pod číslom R 71/2010 a R 62/2020, s čím sa konajúce súdy v predmetnej veci vôbec nevysporiadali. Správca konkurznej podstaty úpadcu za týchto okolností nemal dôvod pochybovať o tom, že dlžník (žalovaná) musí plniť postupníkovi (Príma banka Slovensko, a.s.) a že postupcovi (žalobca) pohľadávka nepatrí. Navyše z logiky veci vyplýva, že ak má postúpená pohľadávka iba jedného veriteľa, postupca a postupník nemôžu byť proti žalovanému dlžníkovi úspešní v oboch konaniach (inak by bol dlžník zaviazaný na to isté plnenie duplicitne). Neúspešnému veriteľovi by tak vznikli zbytočné náklady v podobe trov konania, ktoré by musel zaplatiť delikventnému dlžníkovi. Argumentáciu žalovanej, ako aj závery súdov nižších inštancií, porušujú princíp právnej istoty, základné právo žalobcu vlastniť majetok a právo na súdnu ochranu, zásadu pacta sunt servanda, nesledujú účel inštitútu premlčania a neprímerane žalobcu sankcionujú. Žalobca v tomto bode poukázal i na závery nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 459/2022 obsiahnuté v odseku 23 odôvodnenia rozhodnutia.

23. Najvyšší súd SR ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená v dovolacom konaní v súlade so zákonom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné ním napadnúť.

24. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť v zásade rozhodnutie odvolacieho súdu. Podľa ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie iba, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

25. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil sa strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces.

26. Túto vadu dovolateľ videl v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, pretože odvolací súd sa nevysporiadal s jeho odvolacími dôvodmi.

27. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ust. § 420 písm. f/ CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv v spojení so súdnou ochranou práva.

28. Podstatou práva na spravodlivý proces je možno z fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nesprávnom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva, je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu aj na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

29. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Teda, intenzita zásahu do procesných práv strany sporu z dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí dosahovať mieru, resp. intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, hodnoteným dôkazom a ani právo na to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04, IV. ÚS 22/04). V príslušnom procesnom kódexe koncipovaná prípustnosť dovolania sleduje trend nastolený judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej má tento mimoriadny opravný prostriedok slúžiť na nápravu najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí, ako aj na riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov ako prvkov naplnenia princípu právnej istoty (III. ÚS 73/2018, IV. ÚS 528/2020, I. ÚS 204/2023).

30. Po preskúmaní veci dovolací súd uvádza, že nezistil žiadnu tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu), spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

31. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

32. Podľa názoru dovolacieho súdu, odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné, arbitrárne a nepreskúmateľné.

33. Dovolateľ namietal, že sa odvolací súd v rozpore s § 387 ods. 3 CSP nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami žalobcu, ktoré boli pre posúdenie veci rozhodujúce. Za nesprávny procesný postup súdov označil žalobca skutočnosť, že súdy ignorovali závery dovolacieho súdu v predložennom uznesení sp. zn. 4Obdo/16/2017 zo dňa 29. marca 2019, ktoré sú plne aplikovateľné aj v tejto veci. V uvedenom konaní

dovolací súd vyhovel dovolaniu veriteľa, ktorý namietal, že dlžník vzniesol námietku premlčania v rozpore s dobrými mravmi a to na základe dovtedajšieho dlhodobého správania sa dlžníka podľa § 266 OBZ. Uviedol, že žalobca v predmetnej veci zaužívanú obchodnú prax a prejavenu vôľu žalovanej interpretoval tak, že žalovaná (dlžník) sama uznala platnosť postúpenia pohľadávok (t. j. zmenu veriteľa), ktorú následne účelovo spochybňuje až v súdnych konaniach. Poukázal na to, že najvyšší súd vo veci vedenej pod sp. zn. 4Obdo/16/2017 zdôraznil, že pri kolízii princípu právnej istoty s právom vlastníť majetok je potrebné zrealizovať test proporcionality a spravodlivosti, v prejednávanej právnej veci sa však odvolací súd uvedenými zásadami pri právnom posúdení konkrétnych okolností neriadil a súde sa nezaoberali legitímnymi očakávaniami žalobcu. Poukázal na to, že so závermi obchodnoprávneho senátu v konaní sp. zn. 4Obdo/16/2017 sa stotožnil aj občianskoprávny senát v neskoršom uznesení zo dňa 24. septembra 2019 sp. zn. 5Cdo/92/2017.

34. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie a rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Odvolací súd k rozhodujúcim (kľúčovým) odvolacím námietkam žalovanej uviedol svoju argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením dovolateľa, že sa odvolací súd nevysporiadal z jeho relevantnými odvolacími námietkami. Podľa názoru dovolacieho súdu vychádzajúc z obsahu spisu odvolací súd vysvetlil dôvody, pre ktoré sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o premlčaní žalobcom uplatnenej pohľadávky, ktorú predstavuje dohodnutá odplata za žalovanou odobratú elektrickú energiu, vyfakturovaná žalobcom faktúrou č. 14010075 zo dňa 20. augusta 2014 v sume 767 088 eur. Z odôvodnenia je ďalej zrejmé, z akých dôvodov a s prihliadnutím na ktoré okolnosti daného prípadu nepovažoval žalovanou vznesenú námietku premlčania za odporujúcu dobrým mravom, teda, že žalovaná uplatnením námietky premlčania úmyselne zneužíva svoje právo na úkor žalobcu s úmyslom ho poškodiť. Odvolací súd sa napokon vysporiadal aj s odvolacou námietkou žalobcu o spočívaní plynutia premlčacej lehoty aj voči nemu ako „pôvodnému“ veriteľovi v prípade, že po postúpení pohľadávky ju postupník uplatnil voči dlžníkovi v súdnom konaní včas a súd v konaní medzi postupníkom a dlžníkom posúdil postúpenie pohľadávky ako neplatné.

35. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s rozhodnutiami súdov oboch inštancií a názormi v nich vyjadrenými, neznamena, že sa jedná o nedostatočne odôvodnené rozhodnutia súdov nižšej inštancie, pretože súd nie je povinný rozhodnúť v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany v spore. Dovolací súd nie je „tretou inštanciou“, ktorá by bola oprávnená opätovne preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu a konanie, ktorému predchádzalo. Dovolací súd poznamenáva, že v dovolacom konaní nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov nižšej inštancie už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdov nižšej inštancie) v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené (okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania - § 442 CSP). Pokiaľ dovolateľ nesúhlasí so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu, nesúhlas s právnym posúdením veci nezakladá vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, pretože nesprávne právne posúdenie veci by mohlo založiť prípustnosť dovolania len podľa § 421 CSP.

36. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd uzaviera, že podľa jeho názoru odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie v dostatočnom rozsahu, pričom v ňom vyjadrené závery sú jasné a zrozumiteľné. Odvolací súd sa zaoberal rozhodujúcimi odvolacími námietkami žalovanej, na ktoré dal odpoveď v odsekoch 16.8, 16.9, 16.10, 16.11 a 18 odôvodnenia rozsudku tak, ako už vyššie konštatoval dovolací súd. Pokiaľ sa odvolací súd nezaoberal niektorými skutkovými tvrdeniami žalobcu a z nich vyvodzovanými právnymi závermi, je zrejmé, že ich nepovažoval za relevantné pre rozhodnutie vo veci a tak ich aj odvolací súd, nepovažujúc ich za kľúčové, označil v odseku 19 odôvodnenia jeho rozhodnutia.

37. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd uzaviera, že v posudzovanom prípade nezistil žiadnu vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalobcu na spravodlivý

proces. Z tohto dôvodu preto nie je daná prípustnosť dovolania žalovanej. Dovolací súd preto dovolanie žalovanej odmieta podľa § 447 písm. c) CSP.

38. Pokiaľ ide o ďalší dovolateľom uplatnený dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ sformuloval ako doposiaľ dovolacím súdom nevyriešené dve právne otázky, týkajúce sa aplikácie rozporu námietky premlčania s korektívom dobrých mravov a spočívania premlčacej doby a to či 1/ je v rozpore s dobrými mravmi vznesenie námietky premlčania pohľadávky dlžníkom voči žalujúcemu postupcovi, ktorý svoj nárok uplatnil žalobou bez zbytočného odkladu po dozvedení sa o neplatnosti cesie, ak dlžník pôvodne postúpenie písomnosti odsúhlasil, písomne ubezpečil postupcu a postupníka, že bude plniť iba postupníkovi a v období, kedy mala plynúť premlčacia lehota (19. septembra 2014 - 19. septembra 2018) platnosť postúpenia voči postupcovi nijako nenamietol a 2/ má včasné uplatnenie postúpenej pohľadávky postupníkom žalobou proti dlžníkovi za následok spočívanie premlčacej lehoty aj voči postupcovi pre prípad, že súd v spore medzi postupníkom a dlžníkom posúdi cesiu ako neplatnú.

39. Žalobca náležite konkretizoval právne otázky, od vyriešenia ktorých malo závisieť rozhodnutie odvolacieho súdu, bolo preto na najvyššom súde, aby v dovolacom konaní posúdil, či je rozhodnutie odvolacieho súdu založené na riešení žalobcom v dovolaní uvedených právnych otázok.

40. Z odôvodnenia zamietajúceho rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd žalobu zamietol z dvoch dôvodov a to pre uplatnenie práva po uplynutí premlčacej lehoty (odseky 18, 11, 12), s ktorým súvisia žalobcom v dovolaní sformulované právne otázky a ďalej pre zánik žalobcom uplatnenej pohľadávky započítaním s pohľadávkou žalovanej (ods. 15 odôvodnenia rozsudku). Odvolací súd dovolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti I. a III. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil (odsek 20 odôvodnenia rozsudku), vysporiadajúc sa s odvolacími námietkami žalobcu, ktorými je podľa § 380 ods. 1 CSP viazaný, ktoré sa však netýkali záveru súdu prvej inštancie o zániku žalobcom žalobou uplatnenej pohľadávky započítaním, z dôvodu ktorého odvolací súd nemal dôvod sa správnosťou tohto záveru bližšie zaoberať a ani nemohol vzhľadom na § 380 ods. 1 CSP. Rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v zmysle § 387 ods. 2 CSP z hľadiska predmetu konania tvoria jeden organický celok (viď napr. sp. zn. II. ÚS 78/05, sp. zn. III. ÚS 264/08, sp. zn. IV. ÚS 372/08 a sp. zn. IV. ÚS 350/09). Za tejto situácie dospel dovolací súd k záveru, že ak by aj žalobcom nastolené otázky neboli vo veci konajúcimi súdmi posúdené správne, neprivodila by táto skutočnosť pre žalobcu priaznivý výsledok sporu, nakoľko žaloba bola súdom prvej inštancie zamietnutá aj z dôvodu, že sa žalovaná zbavila svojho dlhu započítaním a odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. So zreteľom na uvedené okolnosti prípadu dospel dovolací súd k záveru, že prípadné zodpovedanie žalobcom konkretizovaných otázok spôsobom odlišným od konajúcich súdov by žalobca nemohol byť úspešný a to aj s ohľadom na § 440 CSP, podľa ktorého je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi a z tohto dôvodu sa dovolací súd žalobcom vymedzenými právnymi otázkami ani nezaoberal.

41. Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že nezistil dôvodnosť podaného dovolania, ani v zmysle § 420 písm. f) CSP a ani § 421 ods. 1 písm. b) CSP a preto dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

42. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo proti žalovanej právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 453 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP), pričom o výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

43. Nakoľko bol v priebehu dovolacieho konania odvolaný pôvodný správca úpadcu PB Power Trade a.s. Žilina JUDr. Jaroslav Jakubčo a uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 4K/25/2014 z 9. mája 2023 ustanovená do funkcie nového správcu spoločnosť ÚBC 2020, k.s. so sídlom Banská Bystrica, Horné záhrady 2, IČO: 53 151 135 pokračoval dovolací súd s takto označeným žalobcom.

44. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.